

MATI DE CONSULTES AL PALAU DE LA GENERALITAT

"Un Govern fort i d'autoritat, que no vol dir mai un Govern de dictadura", ha indicat, en una nota, el vice-president del Parlament de Catalunya

"Cal dir que, quan Espanya haurà liquidat els actuals disturbis, serà supremament important per a nosaltres que la integritat quedi intacta i lliure de tota amenaça...", diu Mr. Eden

Les paraules del ministre anglès han causat excel·lent impressió a França

Paris, 15. — Les declaracions publicades pel «News Chronicle», en les quals el senyor Blum prenia posició, amb inusitada fermesa, en els assumptes d'Espanya i el discurs pronunciat anit pel senyor Eden — que sembla ésser una espècie de contestació diplomàtica a les declaracions del senyor Blum — ocupen aquest matí l'atenció dels periodistes francesos.

Segons els periodistes, l'última frase del senyor Eden en allò referent als assumptes d'Espanya, deia: «No cal dir que quan Espanya haurà liquidat els actuals disturbis serà supremament important per a nosaltres que la integritat quedi intacta i lliure de tota amenaça, sigui quin sigui el costat d'on provinguin». Aquesta frase — si bé poc clara, perfectament comprensible — forma el «rotlle» dels comentaris de

Prensa. És simptomàtic que els periodistes que fins ara s'havien limitat a no intervenir, considerant que ha arribat el moment de la intervenció a base de la política realista que diuen defensar.

En el període «la République» — òrgan de Roche, on Caillaux planeja les seves maniobres contra el Govern del Front Popular — el conegut comentarista Pierre Dominique comenta les paraules de Blum i, fonamentant-se en consideracions històriques de Guillem Ferrer, afirma que Espanya neutral i amistosa és indispensable a França. Crítica l'anti-intervencionisme de Blum i acaba manifestant que és indispensable a l'altre costat dels Pirineus una democràcia amiga i germana de la nostra.

També Frossard, a l'«Homme Libre», comenta les declaracions de

¿Es mistress Simpson una confident alemanya?

"SUNDAY REFEREE" ES PREGUNTA SI NO VOLIEN VALER-SE DE LA INFLUENCIA DE Mrs. SIMPSON SOBRE EDUARD VIII PER A CONEIXER ELS SECRETS DEL REARMAMENT BRITANIC

Paris, 15 desembre. — El periòdic «Le Peuple» publica una important informació tramada de Londres, referent a l'ex-rei Eduard VIII i a Mrs. Simpson.

«Els agents d'una potència estrangera que no es remarcen pas pels seus sentiments d'amistat amb la Gran Bretanya, i han intentat usar la influència de Mrs. Simpson amb el rei Eduard VIII, amb el fi de conèixer els secrets del rearmament britànic o influir damunt la política interior anglesa? És això el que suggereix un article de miss Ellen Wilkinson, diputat treballista, en el «Sunday Referee».

Miss Wilkinson escriu: «Una gran inquietud ha regnat amb motiu de les tendències polítiques que envoltaven Mrs. Simpson, o potser va més dir dels grups que han utilitzat la seva influència damunt el rei per a servir llurs propis fins».

Es ben veritat, fa observar, en substància, l'autora de l'article, la qual afirma el seu desig de no ésser injusta vers Mrs. Simpson, que ella ha pogut no donar-se compte de la forma com la seva influència prop del sobirà era explotada per altres que sabien prou bé allò que feien. Al voltant d'ella s'hi agrupaven persones que no s'amagaven pas de comentar ellur entusiasme per les doctrines polítiques i socials de la potència a què l'article és referent.

«El cercle responsable dels dirigents d'aquest país — afegeix miss Wilkinson —, preocupat com està en el formidable esforç de rearmament, ha de tenir compte d'una situació que, de fet, usava elements irresponsables per a conèixer i utilitzar fets que l'interès del país volia que restessin secrets».

Aquest article mira evidentment l'Alemanya. Nosaltres el recollim a títol informatiu.

A Londres creuen que el discurs d'Eden marca el començament d'una nova etapa de la diplomàcia anglesa

Sembla que Roosevelt dirigirà un missatge de pau al món, que podrà servir de pauta per a un pla de desarmament

Londres, 15. — El discurs del senyor Eden ha causat bona impressió a tots els cercles diplomàtics i polítics. Als clubs polítics de tendències liberals i laboristes es considerava anit que el discurs del secretari del Foreign Office ha de marcar el començament d'una nova etapa de la diplomàcia anglesa, després dels repetits fracassos experimentats en aquests darrers temps.

Les bases d'un acord europeu són fets. Es tracta de veure si ha de continuar l'actual estat de coses, amb eventualitat d'una resolució final per les armes o si les potències democràtiques aconseguiran canalitzar el desordre actual cap a llocs de col·laboració i pau.

Anglaterra, arran del conflicte Italo-etiop, proposà per boca de altesorers secretari del Foreign Office, senyor Samuel Hoare, un veritable pla d'afiançament de la pau, a base de redistribució de matèries primes.

Als cercles polítics londinenses diuen que els Estats Units, la política d'isolament dels quals ha sofert, en aquests darrers temps, greus cops, col·laboraran en aquesta obra d'harmonització política i econòmica.

Es creu saber que el mateix President dels Estats Units vol adreçar un missatge de pau a tot el món, a base precisament de prometre una millor redistribució de matèries primes, amb la qual cosa podria par-

lar-se d'un veritable pla de desarmament.

Aquests plans del president Roosevelt troben, és cert, alguna oposició per part d'un grup de polítics capitanejats per Norman David el qual considera inoportú, en aquests moments, presentar aquest pla sense esperar que acabi el pla de rearmament d'Anglaterra i la consolidació de l'aliança franco-britànica.

LA CIUTAT, SOTA LA BOIRA

Avui, després d'una nit una mica agitada, Barcelona s'ha despertat enmig d'un vel espès i gris de boira. Un mantell que s'ha menjat les perspectives urbanes, que ha tallat les siluetes de les edificacions altes, que ha camuflat totes les coses d'una manera vagant i exòtica. El bon barceloní no està massa familiaritzat amb aquest fenomen atmosfèric, tan comú a Londres, on l'anomenen «puré de pèsols». Per això aquest vel gris, subtil, ha constituït durant tot el matí d'avui i part de la tarda un dels atractius i un dels espectacles gràtuits de Barcelona, aquesta ciutat magnífica que té de tot, fins una boira autènticament anglesa i internacional. Centelles ha copat amb la seva màquina aquesta perspectiva de la plaça de Catalunya, gairebé desconeguda amb aquest llençol que li ha caigut del cel...

La Premsa anglesa comenta favorablement el discurs de Mr. Eden

Londres, 15. — Els periodistes en comentar el discurs del senyor Eden, fan ressaltar les paraules que pronuncià en referir-se al conflicte espanyol.

Es hora — diu el liberal «News Chronicle» —, que es comenci a actuar. Afortunadament sabem que després de les paraules vindran els fets. Tant Delbos com Eden estan disposats a posar-se al treball immediatament.

Comunicat del conseller de Defensa a S.E. el President de Catalunya

MATI DEL DIA 15
«Sense novetat amb relació al darrer comunicat del dia d'ahir»

El President Companys ha conferenciat amb els senyors Pi i Sunyer, Terradellas, Serra Hunter, Guinart i amb els representants de la C. N. I.

El President Companys dona compte als periodistes de la crisi del Govern de la Generalitat (C.)

Aquest matí l'Honorable President s'ha establert al seu despatx particular de la Residència per tal de continuar les consultes que va iniciar ahir, al vespre, per tal de resoldre la crisi del Consell de la Generalitat.

PI I SUNYER I TERRADELLES A LA RESIDENCIA

A dos quarts d'onze ha arribat al Palau de la Generalitat l'alcalde de la ciutat, senyor Carlos Pi i Sunyer, que ha passat immediatament a la Residència, on ha conferenciat durant uns tres quarts amb el senyor Companys.

El conseller primer, dimissionari, senyor Terradellas, ha estat també a conferenciar amb el President a dos quarts d'una de la tarda.

Els periodistes no han tingut oportunitat d'interrogar cap dels visitants i no hi ha, per tant, cap referència de les entrevistes.

ELS REPRESENTANTS DE LA C. N. I.

Prop de la una de la tarda han arribat al Palau els representants del Comitè Regional de la C.N.T., senyors Herrera i Mas, per tal de celebrar una entrevista amb el senyor Lluís Companys.

A un quart de dues de la tarda, en sortir de la Residència, els representants de la C.N.T. s'han limitat a dir als periodistes que havien conversat amb el President de les qüestions relacionades amb la crisi del Consell. No han fet manifestacions de caràcter polític.

EL VICE-PRESIDENT DEL PARLAMENT CATALA

El senyor Serra Hunter ha estat a la Residència a dos quarts de dues de la tarda. Després que ha conversat amb el senyor Companys, i d'entrevistar-se més tard amb el conseller primer, senyor Terradellas, el vice-president del Parlament de Catalunya ha facilitat als reporters la nota següent:

«Un Govern que tingui com a característica primordial allò que el President va dir en les seves darreres declaracions: un Govern fort i d'autoritat, que no vol dir mai un Govern de dictadura. Unitat, disciplina i voluntat única i, per tant, sacrifici per a tots i supressió de circumstàncies i aspiracions individuals.

El valor suprem en l'ordre públic és sempre, i ara més que mai, la col·lectivitat. Que es proposi com a primera finalitat la guerra: formació d'un exercit nacional que és el mateix que dir un exercit del poble. Que sapiga encomanar a les masses un ambient de guerra que és allò que no es veu avui prou clar a Catalunya.

Que no oblidí que les gestions de pau i els interessos de Sindicat, tot i ésser importants, són avui una cosa que ha d'ajornar-se per a més endavant. Correm el perill d'afèblir l'obra d'atac i resistència a l'enemic si volem realitzar al mateix temps el triomf contra el feixisme i l'estructuració de la nova societat.

Això, però, no vol dir que en l'esperit i en la lletra de les normes governamentals no s'hi hagi de reflectir sempre el doble sentit de la revolució, la llibertat de Catalunya i l'emancipació del proletariat.

Els homes d'Esquerra — ens hem de convèncer que hi ha coses que han mort per a sempre a casa nostra, com són el règim capitalista, la cultura de privilegi i l'oportunitisme polític. Claredat en el programa i dignitat en els procediments és el que el poble desitja.

Quant a la constitució del nou Govern, crec que hauria d'estar integrada per tots els elements del front antifeixista amb una forta intervenció d'Esquerra i els partits obrers, i amb la consigna de fer una obra conjunta, per tal d'evitar la repetició freqüent de crisis que esgoten les energies del país i poden donar, almenys aparentment, una sensació derrotista.

Tot això no representa més que una opinió personal i seria equivocat creure que encloï el més petit intent de censura als governs anteriors que, davant de la magnitud dels esdeveniments, han posat la seva intel·ligència i la seva voluntat al servei d'una causa que és avui, com tots sabem, la causa de la civilització».

GUINART, D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

Prop de les dues de la tarda ha passat a conferenciar amb el senyor Companys el representant d'Esquerra Republicana de Catalunya, senyor Miquel Guinart, que ha abandonat la Residència sense fer manifestacions d'interès polític.

Gairebé tots els consultats avui han expressat que, degut a les circumstàncies en què s'ha produït la crisi, no calia fer declaracions de caràcter polític, per quant s'havia limitat a canviar impressions amb el President de Catalunya.

LES IMPRESSIONS A LA GALERIA GOTICA

Durant tot el matí i fins molt avançada la tarda, la Galeria Gòtica del Palau de la Generalitat s'ha vist concorreguda de periodistes, fotògrafs i funcionaris, com habitualment succeeix en dies de crisi.

Les actuals circumstàncies i la manca de manifestacions i notes polítiques dels consultats, ha fet que no hi hagués l'expectació i comentaris d'altres vegades.

Malgrat tot, s'insistia en afirmar que possiblement el Consell que es formi no tindrà les variants que algú ha suposat, i que tal vegada es limiti a algun canvi de nom en determinats departaments, i possiblement la creació d'alguna nova Conselleria, però tot amb les mateixes representacions i col·laboracions del Consell limitat.

Tanmateix, però, ningú no es permetia fer valencines ni afirmacions massa concretes i és per això que els periodistes no han recollit amb precisió les impressions de la Galeria Gòtica.

AQUEST VESPRE, A LES VUIT...

A les tres, suspeses les entrevistes, el President de Catalunya es disposava a dinar en família, per tal de reprendre les negociacions i consultes a mitja tarda.

Els reporters s'havien retirat, després de convenir gestionar a les vuit del vespre una impressió de la jornada política per part del senyor Lluís Companys.

Sis dies en poder dels pirates de Franco

Relació del comissari del vaixell petrolier soviètic "Soiouz Vodnikov"

«L'1 de novembre vàrem sortir de Batum amb un carregament de petroli amb destinació a Alemanya. El dia 5, al llarg del far de Mataplan, al sud de la costa grega, vàrem advertir davant nostre un submarí. L'obscuritat es feia de mica en mica més densa, i no ens va pas ésser possible poder identificar la seva nacionalitat.

El submarí ens va passar; tot d'una va girar, i es va dedicar a seguir-nos. Aquesta cursa va durar no res menys que set hores. Després, es va enfonsar, i va desaparèixer.

L'11 de novembre, en plena alba, vàrem entrar a l'Estret de Gibraltar. En passar al llarg de la fortalesa, vàrem assenyalar el nostre pas a les autoritats angleses de la vigia. Fou en aquell moment quan vàrem distingir la silueta d'un vaixell de guerra que avançava a tota marxa.

Entretant, el petrolier seguia la seva ruta, amb els llums encesos, segons l'ús marítim. El vaixell de guerra ens va deixar avançar, i tot d'una ens va començar a fer senyals demanant-nos el nostre nom. Nosaltres vàrem contestar, i vàrem rebre l'ordre de parar, sota l'amenaça que del contrari seriem bombardejats. Però sense esperar la nostra contestació, el vaixell pirata va començar el foc; l'obús va tocar la cabina situada damunt les màquines i va provocar un incendi.

El nostre comandant va donar tot seguit el senyal d'alarma, i instantàniament, tots els membres de la tripulació no ocupats per les màquines, es dedicaren a combatre el foc, el qual aviat fou dominat. El perill d'una explosió va poder, doncs, ésser descartat.

Sotmetent-nos a la força brutal, vàrem parar. Les màquines. Una veritable flota de vaixells pirates voltaren per complet el «Soiouz-Vodnikov». A pocs metres de nosaltres, vàrem veure un creuer amb la boca dels seus canons en direcció a nosaltres, un petit canoner i tres guardacostes.

Al cap d'uns minuts un canot va ésser baixat a l'aigua. Tot seguit l'ocuparen tres soldats i dos oficials. L'embarcació s'apropà al nostre vaixell i els oficials pujaren a bord. Es miraren la nostra estació de T. S. F., després exigiren que els presentéssim els documents, els quals van examinar amb gran minuciositat. Seguidament donaren a conèixer, per mitjà de senyals, el resultat de la visita al comandant del canoner. Aquest ordenà aleshores:

—Conduïu el vaixell al lloc convingut.

El nostre capità protestà i declarà que el «Soiouz-Vodnikov» no transportava més que un carregament de petroli, i que el seu deure era el de continuar el viatge. Però l'oficial no el volgué atendre i ordenà que ens adreçéssim cap a Ceuta. A la força haguérem d'executar l'ordre.

La flotilla pirata ens combià fins al port de Ceuta, on vam romandre per espial de sis dies.

Des de la nostra arribada, les autoritats feixistes demanaren al capità que baixés la bandera comunista. Lluny de conformar-nos a aquesta insolència, nosaltres vam substituir la bandera ordinària per una altra de mar gran. Els feixistes no tingueren altre remei sinó encaixar aquest gest en resposta a la seva demanda.

Les autoritats militars ens van fer l'honor d'algunes visites per tal d'examinar el contingut de les nostres cisternes. Vint soldats armats sota el comandament d'un oficial muntaren guàrdia permanent a bord. Durant aquest temps els mariners soviètics continuaren fent la seva vida habitual.

Els quarts succeïen els quarts; els serveis especials efectuaren normalment el seu treball de neteja i reparació; la moral de la tripulació era excel·lent. Mentrestant nosaltres no dubtàvem que el Govern soviètic faria el necessari per aconseguir el nostre immediat alliberament.

Al matí del 18 de novembre un oficial feixista es presentà a bord. El capità li demanà si podria dir-nos quant temps creia que hauríem de romandre a Ceuta. L'oficial, negant-se a respondre la pregunta, ens declarà que creia saber que Moscou estava al corrent de l'incident.

L'endemà un pilot va pujar del port a bord del petrolier i ens anuncià que estàvem autoritzats a continuar el viatge. Mitja hora més tard el nostre capità va donar l'ordre d'alçar les àncores.

I el «Soiouz-Vodnikov» s'adreçà novament a tot vapor vers l'estret de Gibraltar amb la gran bandera vermella de la U.R.S.S. desplegada al cim del pal major.

(De ateguards).

J. E. P.

LA GUERRA, AL NORD

Com tot el país, lluitem per Madrid

Bilbao, 13 (del nostre redactor).

Durant tota la setmana l'enemic ha anat transportant els seus efectius i agrupant-los enfront dels nostres per barrar-los el pas. La línia facciosa, des d'Eibar fins a Pravia, s'havia allargat en posicions ben situades, a l'objecte de mantenir-se a la defensiva i no tenir necessitat d'acumular al Nord grans contingents de tropes que li eren imprescindibles per a combatre a Madrid. Llevat d'Astúries, on, evidentment, hi havia una forta columna, ben nombrosa i municionada, i llevat dels fronts de Guipúscoa, on els requetés es concentraren per a contenir l'ofensiva del territori basc, la línia facciosa era feble, numèricament, al bé la seva resistència era gran pel fet de posseir els llocs vitals per a aguantar el nostre atac.

Fa dues setmanes començà l'ofensiva del Nord. L'empenta de les nostres milícies féu una pressió de conjunt a Astúries. Obrirem bretxa a les tres províncies i hi avançarem. L'enemic s'adona que ja no n'hi havia prou amb situar-se en bones posicions, i comprengué que era indispensable reforçar tot el seu front, un front que ocupa centenars de quilòmetres i amb el qual ha de cobrir Guipúscoa, Alava, Burgos, Astúries i part de León i de Palència. A tota pressa han enviat reforços. Arribaren d'Àfrica, integrats per Regulars i batallons de Cerinyola; vingueren també de Navarra, de Logronyo, de Burgos, de Galícia i de la pròpia Extremadura. Per última organitzaren amb urgència lleves d'homes i, sense instruir-los militarment, els llançaren contra nosaltres.

Nosaltres, com tot el país, lluitem per Madrid. Volem lluitar amb aquesta magnífica escomesa i aquesta serena empena que estan posant els defensors de Madrid i sabem bé que lluitar al Nord és ara tant com lluitar a la Porta del Sol. L'enemic ha reforçat llurs fronts del Nord. D'alguns llocs haurà tret aquestes forces, bo i debilitant així les reserves amb què comptava per a atacar Madrid. Quan durant tota la setmana actual ens anaren arribant notícies dels reforços que rebia l'enemic, cada notícia d'aquestes la consideràvem com una victòria. Però el que hom cregué una victòria pura i sencera, el Nord està disposat a convertir-ho en victòria efectiva i material. Els reforços que han arribat aquí, aquí romandran. La darrera setmana l'enemic ha presenciat el nostre avanç que, potser no haurà tingut tant profunditat com fèrmeza. Hem avançat a Astúries, a Burgos i a Alava. La nostra ofensiva té un abast del qual els facciosos es van assabentant pels avisos més terribles: per les nostres passes, segures i fèrmes, vers l'interior del territori, ja ho han advertit. L'ofensiva del Nord és una peça tan fonamental per a la nostra causa, que pot oferir la guerra. La precipitació amb què han acudit a enfrontar-se amb nosaltres, dona idea que imposen respecte i temor. No s'hi equivoquen. El Nord té molta fortalesa. Posseïm una avantguarda decidida i disciplinada i una reraguarda en la qual ja hi ha una organització seriosa.

Un nou front, el de Burgos, ha estat obert per les nostres armes. Després dels tres intents per a foragitar-nos-en —tots tres infructuosos—, l'enemic s'ha vist obligat per la seva pròpia a establir altres fronts que poguessin frenar els nostres. Quan ahir sentíem les primeres canonades de llurs bateries suares instal·lades a les proximitats d'Escalada, ens alegràvem amb el millor dels triomfs. Obligats a obrir un nou front, aquests circumstàncies, és obri-ll una immensa ferida que li pot ésser fatal.

I aquest ha estat el balanç de la setmana, la segona de la nostra ofensiva.

Navamuel, el guerriller

Santander, 12 (del nostre redactor especial).

Guerra de guerrilles, de rànica tradició espanyola, en la qual un grapat d'homes es juguen la vida amb les armes de l'audàcia, en la qual la tècnica clàssica i la tàctica es converteixen en intuïció, és la que ha aparegut per terres de Burgos, on la lluita de guerrilles té un ampli camp d'acció i on per qualsevol camí s'adverteix l'empremta d'antics guerrillers del nord, que apareixien per Castella per a postar-la amb la seva empena. Fora excessiu dir que ressuscita amb exactitud la guerra de guerrilles. Avui la maquinària bèl·lica moderna no permet ja aquest sistema de lluita. Però encara queda, no obstant, el guerriller. Quelcom molt semblant a un guerriller clàssic és Navamuel, que lluita a la conca alta de l'Ebre. Navamuel intervingué des del primer moment a la guerra, i la seva primera acció fou la de capturar, des de l'aire, un ebus facciós, anomenat «Tiburón». El «Tiburón» era un vaixell pesquer, que armaren en cors a Galícia, i que estava sembrant el terror a les aigües cantabriques. En aquells dies primers de la sublevació quan estàvem mancats de tot per a fer front als rebels. Navamuel, però, volant en una vella avioneta, descobrí el «Tiburón» i, des de l'aire, l'amenaçà fins a fer-lo entrar a Santander. Després estigué bombardejant en vells aparells, que ja era estrany que l'ingenuitat dels rebels per a remuntar-se tan alta. Des d'aquella avioneta, tan costants com aquesta estels amb què juguen els nols, s'enfrontava amb els facciosos. Fins que un dia va sentir la temptació de la terra i constituí el Batalló de l'Aviació, en el qual entraren per cert els elements més estranys, molts dels quals no havien vist la gasolina més que per a emplenar llurs encenedors. Exactament hom no sabia quina missió anava a exercir aquest anomenat Batalló de l'Aviació. Potser el mateix Navamuel ho ignorava i de moment el que aconseguí en reclutar-lo fou netejar els garrajes de gent inactiva.

Però un dia Navamuel i els seus partiren cap a Castella, arbitràriament i pintorescament motoritzats, i es plantaren a l'Ebre d'una sola forçada. En la seva primera excursió havien recorregut 25 quilòmetres de territori enemic, i a part d'alguns dispersos isolats allò més efervescient del seu avanç ho constituïren les explosions dels motors de les seves velles camionetes. Arribaren a Escalada i s'apoderaren del pont, primer pont important que l'Ebre troba en el seu curs. Els facciosos que trobaren al seu pas s'apressaren a fugir. Però al dia següent tornaren decidits a acabar amb aquells intrusos que havien entrat a la província de Burgos. El primer intent els fallà en rodó. Els guerrillers de Navamuel es parapetaren bé i els feren una rebuda tan complimentada que els rebels tornaren tot seguit a Burgos, si bé no ho feren tan ràpidament que no haguessin d'abandonar al camp forces mortes i deixar-se agafar alguns presoners. Dos dies més tard tornaven amb més braç a l'empresa. Aleshores el càstig fou més gran. Setanta morts, dos centenars de ferits, armament abandonat, nous presoners, i el pont d'Escalada seguí al nostre poder.

A la tercera va la decisiva, pensaren a Burgos. La tercera fou ahir. A Burgos prepararen millor les coses, i vingué sobre l'Ebre molta gent, ben armada, a la reconquesta del riu i a netejar de republicans el terreny burgales, que han d'estimar com el més patriòtic i sagrat dels seus dominis, no sols per ésser pàtria del Cid, sinó per haver investit de legislador aquell meravellós Estàvez, que constituïa el nostre esbarjo al Congrés. Però la tercera ha tornat a ésser la decisiva per a les tropes de Burgos. Quaranta morts deixaren ahir als nostres peus, i els guerrillers de l'aire pogueren completar llurs estrafolaris equips amb el boti pres als facciosos, ultra altres tants presoners, forces baixes i més armament per als soldats de Navamuel. Navamuel i els seus fan la guerra instintiva i temerària del guerriller. Però de guerrillers que saben agermanar la mobilitat de llurs avantpassats amb aquesta nova quietud que imposa tanta vegada la guerra moderna. Arran de l'Ebre han muntat una mena de ratera per a caçar burgalesos. Els diuen que estan de cacera i que Burgos es preocupa de distreure'ls, com convé a tan notoris visitants. Gent que fa olor de benzina, aquesta que porta Navamuel, i que posa el seu cor a l'accelerador amb una magnífica tranquil·litat. Després d'un combat, quan a la nit es reuníen per a comentar-ne les incidències, diuen, tot recordant llurs faccies amb el volant:

—Avui n'he entropellats tres.

DIADA DEL COMBATENT ORGANITZADA PER LES DONES ANTIFEIXISTES

Crida a les dones d'E.R.C.

«AJUT CATALA» convoca totes les delegades dels Centres d'Esquerra Republicana de Catalunya a la reunió que tindrà lloc demà, dimecres, dia 16, amb l'objecte d'exposar la tasca a realitzar per les nostres dones a fi que la DIADA DEL COMBATENT resulti un acte tan reeixit com la seva significació exigeix.

La DIADA DEL COMBATENT és iniciativa conjunta de les forces polítiques i sindicals aplegades al Front Antifeixista, i «AJUT CATALA» es compromet que Esquerra Republicana de Catalunya aportarà l'esforç i l'entusiasme de les seves dones a aquesta obra.

Per Esquerra Republicana de Catalunya «AJUT CATALA» espera que no deixará d'assistir-hi ni una sola delegada de cap dels Centres d'Esquerra, que vindran acompanyades d'altres dones d'Esquerra interessades a col·laborar a la tasca que per amor al combatent tenim l'obligació d'imposar-nos.

La reunió tindrà lloc a la Caserna d'Esquerra Republicana, Rambla de Catalunya, número 26.

Els malalts tenen assegurat l'assortiment d'aliments

El Comitè d'Enllaç de Proveïments facilitarà les autoritzacions per a entrar viandes, però perseguirà els abusos

Degut a l'escassetat d'alguns aliments, cosa fins a cert punt explicable si hom té en compte que molts d'ells eren productes d'importació, s'han dit moltes fantasies, s'han fet, àdhuc, a les redaccions dels periòdics, denúncies més o menys sensacionals. S'ha dit, àdhuc, que hi havia malalts que no podien disposar dels aliments necessaris.

De denúncies com aquestes, n'han arribat a totes les redaccions de Barcelona, i n'arribà una a la nostra, que la vàrem exposar amb la intenció que es posés remei a la falla, si és que la falla existia en realitat.

Avui hem anat a visitar els companys del Comitè d'Enllaç de Proveïments, que són els que tenen cura de la distribució dels queviures i productes alimenticiosos a Barcelona, i que eren els que havien establert el control d'entrada de viandes a la ciutat.

—Mireu — ens han dit — podeu estar ben segur que si hi ha escassetat d'alguns aliments dels que no són d'importació, és perquè el poble es dedica a acaparar. En petita quantitat sí voleu, però el suficient gran perquè la vianda escassegi. Teniu, per exemple, els ous. D'ous n'hi ha, n'hi ha per a atendre normalment les necessitats de la ciutat, però el que passa és que, ven una botiga ous; la mare, la germana, el pare i el germà van a fer cua. Resulta que aquella família ja ha reunit dues dotzenes d'ous. Es que les conyes mexlen en un dia dues dotzenes d'ous? No, però els guarden.

—Es veritat, però és que el nombre de ciutadans també ha augmentat, per causa dels refugiats.

—Certament, però és que la quantitat d'ous que entren a Barcelona, també ha anat en augment.

—Amb aquests dos productes que més escassegen?

—El sucre, la llet en pot, la carn i la volateria; és a dir, tot allò que en la seva major part, era im-

portat.

—I la llet fresca?

—N'hi ha, però com que la de pot escasseja, existeix un sobreconsum que la fa anar justa.

—Quina és la comesa del Comitè d'Enllaç de Proveïments?

—Nosaltres som els que distribuïm els queviures i productes alimenticiosos a Barcelona. Nosaltres els distribuïm als magatzems establerts a totes les barriades i aquests assortixen els detallistes.

—Amb aquest sistema d'assortiment, queden ben ateses les necessitats dels malalts sotmesos a règim de menjar?

—Completament atesos. Ho podeu dir amb totes les lletres: COMPLETAMENT ATEÇOS. Aquest servei està magníficament organitzat i funciona a la perfecció. A cada barriada hi ha els metges i llevadors que són els encarregats de fer les autoritzacions, quan les sol·licituds són justificades. Amb aquestes autoritzacions, els interessats poden anar a les botigues i parades del mercat, destinades a l'assortiment dels malalts. I creieu que encara que a Barcelona no hi hagués llet, sucre, carn, gallina o cap aliment de primera necessitat, els malalts tindrien de tot. Aquest servei està garantit i tots els rumors que s'han fet contra referent a la manca d'aliments per als malalts, són falsos.

—Les autoritzacions per als que, per tal d'assortir la família, vagin a comprar als pobles del voltant, les lliuren també vosaltres?

—També i a partir d'aviu, d'acord amb la disposició llurada pel conseller de Proveïments. Però aquestes autoritzacions sols seran lliurades als que adquireixin viandes per al seu ús personal o familiar. Els especuladors seran perseguits. Mireu, nosaltres portàvem el control establert fins ara a les portes de Barcelona, per tal d'evitar els abusos que es cometien. I creieu que ens cometen. Individus que anaven a comprar als pobles políastres que els pagaven a set o a vuit pessetes i després en feien pagar set o vuit duros i així no sols ho feien molts particulars, sinó molts botiguers. L'altre dia un botiguier va entrar tres quilos de cistrons, que a un poble de fo... els va pagar al seu preu corrent; sabeu a com els feia pagar? A tres pessetes i mitja el quilo. El vàrem descobrir i li vàrem imposar la sanció mereixeda. També hi havia l'abus dels recadors, que feien el gran negoci portant viandes dels pobles, i per fi, els botiguers dels pobles, que quan veien entrar a la botiga un barceloní que anava a proveir-se li feien pagar les viandes a preus exorbitants.

Les autoritzacions normalitzaran una mica les coses; això suposant que els pobles vulguin permetre la venda de segons quins articles.

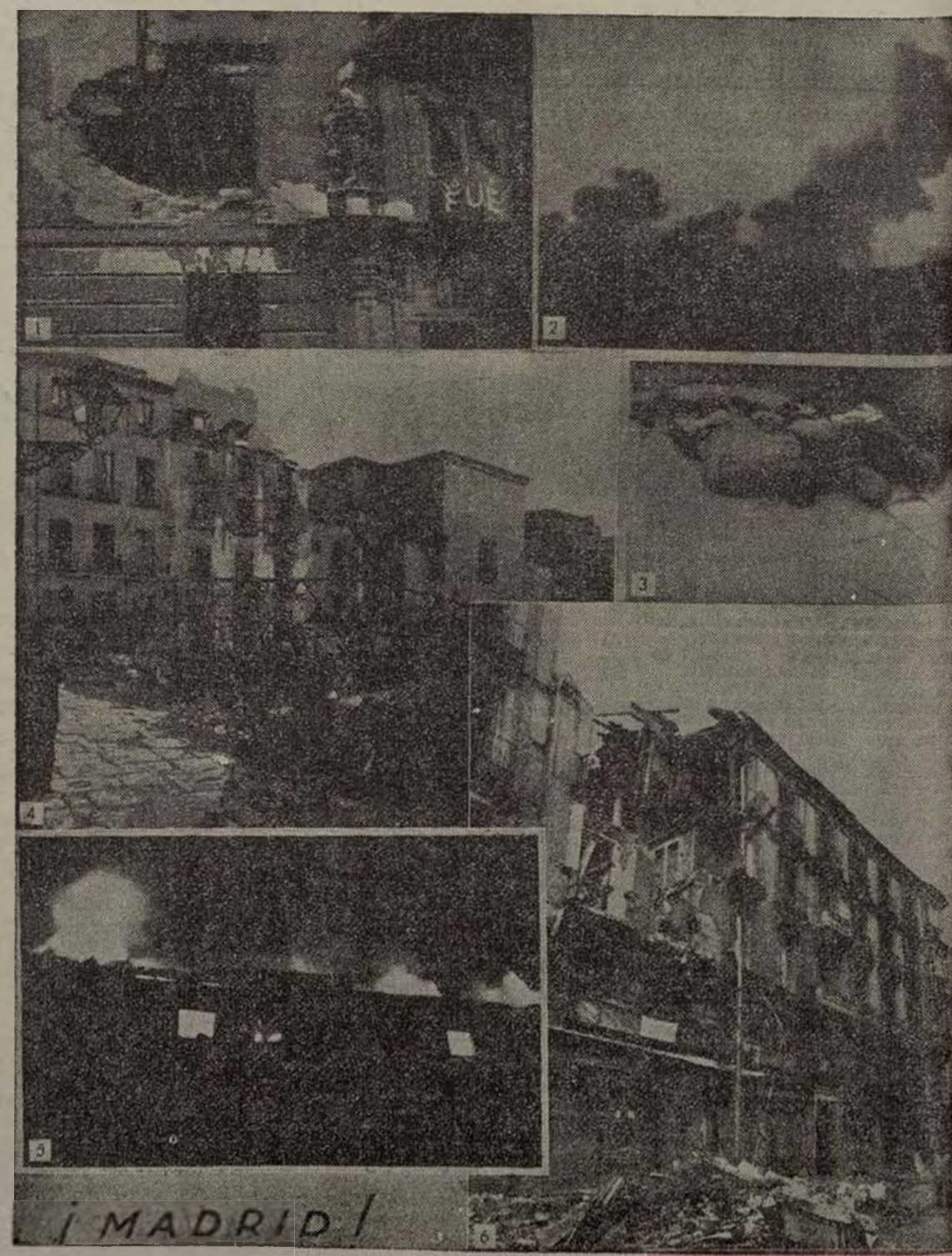
—La Tarja de Racionament seria la que ho normalitzaria tot.

—No hi ha pas cap dubte, i diverses vegades hem estat a punt de posar-la en circulació, però la constant arribada de refugiats ha estat el motiu que la cosa s'anés retardant. Ara tot està ja altra vegada preparat i nosaltres calculem que abans de fi del mes que som podem posar la Tarja de Racionament en circulació.

El proveïment de la ciutat va, doncs, en camí d'entrar en un pla de normalització; de normalització de guerra, naturalment.

L. M.

Els madrilenys moren entre flames i runes...

1. L'Institut de Sant Isidre, després de l'acció d'un obús.
2. Incendi produït per l'aviació.
3. Victimes innocents.
4. El mercat del Carme.
5. La Maternitat, cremant.
6. El carrer de Preciados, bombardejat.